

NØVN

Minningarorð um míni kæru sum farin eru um sýn:

Anna Haraldsen f. 29.01.29 d. 15.02.2015

Theodor Haraldsen f. 03.01.1916 d. 04.08.2009

Alis Ørvarodd f. 13.07.1950 d. 09.08.2009

Mamma og pápi giftust í 1950, tey vóru bæði ættað úr Sandavági og búsettust tey oman fyri Lon, har pápi var uppvaksin.

Meðan vit vóru smá, var mamma heimagangandi og pápi sjómaður. Seinni fór mamma út at arbeiða. Hetta dámdi henni væl.

Mamma! tú gekst høgt uppi at passa okkara barnaheim, og saman við pápa gavst tú okkum trimum systkjunum, Alis, Tummas og mær góð barnaár, ið eg minnst aftur á við gleði.

Tit søgdu okkum, at vit vóru ikki bara trý systkin, vit áttu eisini eina systur sum var farin heim til Jesus pápa, bert 2 dagar gomul. Hon var fødd 06. Nov 1952. Tit ynsktu at minnst hana saman við okkum. Á hvørjum ári á hennara føðingardegi, fingi vit pannukøkur til millum-mála. Hon er grivin í kirkjugarðinum í Sandavági saman við ommu og abba í faðir-ætt.

Tað var gott at vaksa upp oman fyri Lon í Sandavági. Í Knarrigøtu, nú Lonarstrætið, vóru nógv børn í mínum barnaárum. Túnið og sandurin vóru okkara spælipláss, og har møttust vit sandabørn at spæla bólt, blikka og onnur útspøl. Minnini eru góð og har var gott saman-hald í grannalagnum.

Tá vit sum børn komu heim úr skúla, stóð tú mamma klár við onkrum góðum til matna, og pannukøkurnar, sum tú bakaði, vóru av teimum allarbestu. Pápi tú tókst tær av skúlingunum saman við okkum og dugdi tú so væl at greiða frá, serliga frá tí, sum søguligt var. Tú elskaði at lesa søgur fyri okkum, serliga minnst eg til teknirøðir, sum tær dámdi so væl at lesa og flenna at.

Mamma tú dugdi so væl at seyma og binda. Tú seymaði nærum øll klæðir til okkum. Eg kann minnst, at tú sat langt út á kvøldarnar og sniðgav og seymaði. Ja,

tá tær víðu buksurnar vóru móti, var eg ein av teimum fyrstu, sum gekk í hesum smartu buksunum.

Hosurnar og vøtturnar, ið mamma bant til alla familjuna, og onnur við, verða seint gloymdar. Vit vóru nógv sum fingi gleði av teimum. Somuleiðis er tað við køkunum tú bakaði, serliga eru tað spruttur og træstamman og ikki at gloyma fríggjarakøkuna, sum vit nú bert kunnu munga eftir.

Eftir at vit vóru vaksin gleddust mamma og pápi, tá vit komu at vitja. Har føldi man seg vælkomnan og elskaðan, og tað bleiv borðreitt við øllum góðum. Serliga var tað um heystið, tá fjallið var fyri - minnst enn luktin av tí góðu vambasúpanini, tá eg kom í vikuskifti.

Ommubørnin hava øll fingið tilknýti til Sandavág. Omma og abbi tóku við gleði ímóti teimum, tá tey komu at ferðast á sumri og vetri. Serliga minnst tey allar túrarnar á seiðabergið, í haganum, tá flettingin var fyri, allar lóturnar við stokkum og allar karmarnar, sum tit tóku upp eftir teimum, tá tey høvdu spælt í ánni. Minnini eru góð um tykkum

bæði frá Sandavági og tá tit komu til Havnar at vitja. Tað var so stuttligt, tá tit komu í hvíta Mazda bilinum í føðingardag hjá børnunum og altíð høvdu tit okkurt gott við. Tit gleddust eisini yvir langommubørnini, og komu til teirra føðingardag, tey minnst langommu'sa kakubil, sum var fyltur við bommmum.

Tit gingi høgt uppi okkum, og høvdu áhuga fyri, hvat vit gjørdur, og hvar vit vóru. Tit fylgdu við í skúlanum, í arbeiðslívinum, til ítrótt, ja, allastaðni har vit vóru.

Góðu mamma og pápi, tað hevur haft so stóran týðning fyri okkum øll, at tit hava verið so góð við okkum og at tit hava haft áhuga í hvussu vit høvdu tað og hvat vit gjørdur, og at tit altíð lögdu okkum í Harrans hendur.

Nú er tómligt oman fyri Lon í Sandavági. Mamma bleiv bráðliga álvarsliga sjúk á sumri 2009, hon var tá 80 ára gomul, hon búði heima og kláraði seg so væl fram til tann dagin, hon bleiv sjúk. Hetta var ein stór sorg fyri meg og okkum øll, lívið broyttist og bleiv ongantið tað sama aftur.

Eftir at mamma bleiv sjúk, legði pápi árarnar inn 04. August 2009, 93 ára gamal. Hann var tá á ellisheiminum á Sýnini, har mamma vitjaði hann so trúliga ígjøgnum tað 1 ½ árið hann var har. Hon gekk høgt uppi, at hann hevði tað gott, og at hann fekk ta umsorgan og røkt, sum hann hevði brúk fyri, bæði heima og á ellisheiminum.

Pápi var troystur av døgum, men hóast tað, so var tað ein sorg at missa hann, hann var so lættur at tosa við og hann var so diplomatiskur og skilagóður, ja eg minnst hann sum ein pápa, sum altíð stuðlaði mær, tá tørvur var á tí.

Fimm dagar eftir, at pápi doyði, vóru boð eftir míni elskaðu systur Alis, sum so bráðliga doyði sunnumorgunin 09. August 2009, bert 59 ára gomul. Hetta var so óskiljandi og syrgiligt fyri okkum øll, at deyðin so skjótt kom aftur á okkara gátt. Ja hetta var ein syrgiligur sunnumorgun, og tung spor frá LSH niðan til mamma, sum tá lá í barakkini á LSH. við deyðsboðum av einum av hennara kæru.

Eftir Alis sita tey sum hon elskaði yvir alt, maður, 3 synir

við makum og 5 ommubørn við stórum sakni og stórari sorg. Nú er eitt ommubarn komið afturat og tað veit eg, at hetta fitta litla ommubarnið eisini hevði gleitt hana nógv. Alis var so góð við børn, hon var dagrøktarmamma og hava nógv børn notið gott av hennara umsorgan, eisini børnini hjá okkum, sum hon var so góð við.

Alis fekk álvarsliga sjúku at dragast við í 2007, hon var tolin og bar sjúkuna friðarlíga. Hóast hon hevði fingið góð boð, so hevur sjúkan nokk gjørt so nógv um seg, at hon hevði fingið mein, og tí legði árarnar inn.

Alis var elst av okkum systkjum, hon var okkara stórasystir, sum vit elsaðu og sóu upp til. Alis var so ófør til hendurnar, hon broderaði, bant og seymaði, hon fekst við mangt annað handaligt arbeiði. Tað sum kom úr hennara hondum, var so vælgjørt, hon dugdi so væl at putla og gav sær tíð at gera alt ordiligt. Hesum nýtti eg ofta gott av. Hon var blíð at koma inn til, og minnst eg manga góða og hugnaliga løtu úti í Eiriksgøtu hjá Alis og Margeir.

Mamma kom ikki fyri

seg aftur og kom tí ongantið heim aftur til Sandavágs at bígva eftir henda syrgiliga dagin í juni 2009. Hon lá á sjúkrahúsinum í umleið ½ ár, til hon fekk pláss á Sýnini í december 2009. Har búði hon, til nú hon troytt av døgum, 86 ára gomul, segði okkum farvæl sunnudagin 15. februar í ár. Starvsfólkið á Sýnini høvdu pyntað mammu í sunnudagsblúsu henda dagin, hon var so fin tá vit komu at vitja hana. Ikki væntaðu vit, at hon fór at doyggja akkurát tá, hóast vit vistu, at tað var tann vegin tað bar. Takk og lov fyri, at vit fingi tann møguleika at sita hjá mammu, hennara síðstu løtu her á fold.

Hvil í friði góðu pápi, mamma og Alis, takk fyri alt tit vóru fyri okkum.

Vit elska og sakna tykkum.

Deyðin er ikki tað seinasta, eg eri bara farin um sýnina. Eg eri eg, tú ert tú. Tað, sum vit áður vóru fyri hvør øðrum, tað eru vit enn. Nevn meg við navni, nýt mítt yndisnavn, prátta við meg um leyst og fast, sum vit altíð gjørdur.

Lat røddina vera hina somu, hóast sorg og sakn.

Flenn, soleiðis sum vit vóru von at flenna saman at onkrum skemtligum. Hugna tær, brosa, hugsa um meg, bið fyri mær.

Lat navn mítt framvegis hoyra uppi okkara húski. Tala um meg natúrliga, ikki við gráturødd.

Lívið er framvegis dýrabart, tað er eins og tað altíð var; tað heldur fram øld eftir øld. Deyði og lív hoyra saman. Hvi skuldi eg fari úr huga, um eg fór úr eygssjón?

Eg biði bara eftir tær, um eina stund, onkustaðni her í nánd, aftan fyri sýnina. Alt er sum tað eigur at verða.